

flere Grader efterhaanden; det skal være ubehageligt i Længden at ligge haardt. Man kan jo først nøjes med een Nat, og hvis det ikke hjælper anvende Straffen i flere Nætter. Der er ogsaa et andet Middel, som efter Sigende skal være meget heldigt; det er indskrænket Kost. Ikke saaledes, at de sulste, men saaledes at de ikke saa deres tre reglementerede Maaltider daglig med varm Midtagsmad hver Dag, som disse Mennesker overhovedet ikke saa, naar de ikke ere paa Tvangsarbejdsanstalter, i det mindste for et stort Antals Bedkommende. Dernæst er der et Middel, som ogsaa siges at være meget hensigtsmæssigt; det er den staaende Arrest, en Indretning, hvorved man tvinger vedkommende til at staa en vis passende Tid. Det skal ogsaa være en meget ubehagelig Ting. Hvis man endelig vil sige, at man ikke maa røre disse Menneskers Legemer og ikke anvende Rotting paa dem, har man altsaa disse Midler, som det vilde være meget hensigtsmæssigt at komme ind paa her i Landet som en mildere Form, der vilde være særlig nyttig over for Folt, som ikke vil bestille noget.

Med Resignation og med Beklagelse af, at Flertallet ikke har kunnet komme videre, skal jeg paa dets Begne tillade mig at anbefale at vedtage de af hele Udvalget og af Flertallet stillede Endringsforslag, altsaa alle Forslag under Nr. 1-3.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører omtalte angaaende Spørgsmaalet om Nødværge. Det forholder sig nemlig saaledes, at det er en meget udbredt Tro, at man skal tage sig i Agt for vore Domstoles Straffe for Overskridelse af Nødværgeretten. Med andre Ord, Folt, der overfaldes, ere bange for at forsvare sig af Frygt for, at Domstolene skal mene, at de kunde være slupne derfra paa en mildere Maade uden at have tilføjet Angriberen en maaste større Skade, end det i og for sig var nødvendigt. Vi ere tilbøjelige til at mene, at denne Frygt bør Lovgivningsmagten gøre noget for at udrydde, thi det er dog for galt, at man ikke skal have Lov til under et brutalt Overfald at slaa fra sig det bedste, man kan, uden under disse vanstelige Forhold at skulle overveje, hvorvidt man jeg gaa uden at gøre den brutale Voldsmand Skade. Men hele denne Materie er omfangsrig og vanskelig, og jeg er enig med den ærede Ordfører i, at den Højesteretsdom, der er citeret i Betænkningen, er af saa vejledende Natur, at den naturligvis maa komme til at virke ned paa de underordnede Domstoles Anvendelse af Nødværgereglerne, saaledes at

man kan haabe, at de herefter ville se noget anderledes paa dette Forhold og ikke tage det saa nøje, hvis den overfaldne skal være kommen til at bruge noget haardere Midler til at forsvare sig med end nødvendigt.

Det. Hansen: Jeg har med stor Glæde været med til at underskrive denne Betænkning, som den ærede Ordfører har skrevet, da jeg paa alle Puncter kan være enig dertil og desuden finder, at den saa fortræffelig og klart har udtalt de Synspuncter, der bør være gældende her. De ærede Herrer ville se, at om alt, hvad der vedrører Forandringer i Straffelovens 18de Kapitel, har der været fuldtændig Enighed inden for Udvalget. Det er først, hvor den ærede Justitsminister og derefter Flertallet i Udvalget havde begivet sig uden for det, som den ærede Ordfører havde betegnet som Rammen, at der er opstaaet Uenighed, idet jeg principalt har ment, at der ikke var nogen Anledning til her ved denne Lov, som skulde medføre en Forandring i Straffeloven, at komme ind paa et ganske andet Gebet, nemlig at give Lovregler for, hvorledes man skal hævde Disciplinen paa Tvangsarbejdsanstalterne. Det er to meget forskellige Ting; jeg skal senere komme tilbage dertil. Vi hørte nu af det ærede Medlem for 2den Areds (B. G. C. Jensen), hvor utilfredsstillende Forholdene efter hans Mening ere i de saakaldte Tvangsarbejdsanstalter; han mente, at de ikke en Gang med Rette bar deres Navn, fordi de ikke medførte Tvang til Arbejde. Hvorvidt det ærede Medlem har Ret dertil, skal jeg ikke kunne sige; det er meget muligt, at de forskellige Tvangsmidler, han omtalte, burde indføres; ligeledes kan det være meget muligt, at de saakaldte Vandretskamre, som det ærede Medlem omtalte, og andre Midler, som man vilde sætte i Stedet for Pryglestraffen, passende kunde anvendes ikke alene i Tvangsanstalter, men ogsaa i Fængsler i Almindelighed. Men netop de Betragtninger, de ærede Herrer saaledes anstille, vise, at det er ganske ubehørligt og paa urette Sted, naar man i en Lov, hvor det gælder om at gøre visse Forandringer i § 200 og de følgende Paragraffer i Straffeloven, begiver sig ind paa dette vildsomme Gebet at ville give Regler for, hvorledes Disciplinen i Tvangsarbejdsanstalter skal haandhæves. Jeg skal senere tillade mig at komme tilbage til at gøre nogle Bemærkninger om det Forslag, jeg er ene om at stille i Modsetning til Flertallet. Her maa jeg maaste bemærke, at den ærede Ordfører har været noget for besteden, naar han har sagt, at det Arbejde,